

lighed ved at lade Communalbestyrelsen afgjøre dette Spørgsmaal ligesaavel for Overligningscommissionens som for Ligningscommissionens Bedkommende, og skulde det Tilfælde indtræffe, at der skulde sees Misbrug, er der tilstrækkelige Midler til at faae dette forandret. Til Slutningen af § 26 foreslaaes det at tilføie, at Bestemmelserne i §§ 2, 3, og 12 skulde underkastes en Revision inden Udgangen af Aaret 1864. Med Hensyn til §§ 2 og 3 er dette af mig allerede motiveret og, saavidt jeg kan skjønne, af Thinget antaget, idet Bestemmelsen i § 4 udgik, at disse §§ kun skulde gjælde indtil 1862. Med Hensyn til § 12 har jeg allerede gjort opmærksom paa, at Revisionen vel rettest maatte udsættes i nogle Aar, saa at der er bleven Tid til at gjøre de fornødne Forarbejder. Da Revisionen dog skal foregaae, mener Udvalget, at Scalaen i § 12 forbliver uforandret; der knytter sig hertil interessante Spørgsmaal, hvorpaa jeg imidlertid kun skal indlade mig, hvis Debatten giver Anledning dertil. Men saameget er vist, at Alt, hvad man end kan sige for og imod de forskjellige Alternativer, maa det mere eller mindre være bygget paa Gissninger, og man kan ganske anderledes have en fast Dom om Indflydelsen af den Maade, hvorpaa Skatten fordeles, efterat den i flere Aar har været bragt i Udøvelse. Udvalget har holdt sig til Følteshingets Scala og har meent, at naar den var prøvet i nogle Aar, kunde den revideres. Har den saa staaet sin Prøve, er det en Selvfølge, at den bibeholdes. Har den medført Ubillighed, er der Anledning til at afhjælpe dette paa en Tid, da det hele Skatteforhold dog skal underkastes en Prøve, som jeg da vil haabe vil føre til et Resultat, der maa kunne bestaae i en lang Række af Aar.

M. P. Bruun: Det er ved § 18 at jeg har maattet afvige fra Udvalgets øvrige Medlemmer. § 18, som den foreligger i Udkastet, vil fyldestgjøre et dobbelt Diemed. Først, at det skal kunne sees af de forskjellige Rubriker, hvad Enhver vil komme til at svare og hvoraf han vil komme til at svare det. Dernæst, at det ikke skal kunne sees, hvem der har brugt Selvangivelse. Jeg tillod mig ved Sa-

gens første Behandling at gjøre opmærksom paa, at disse to Diemed, saaledes som Paragraphen er affattet, ikke kunde forenes. Det vil nu sees, at der foreligger tre forskjellige Forslag for at bringe Klarhed ind i denne Bestemmelse. Det ene Forslag er fremkommet fra den høitkerede Minister. Ved at følge det vil man komme til det bestemte Resultat, at det ikke kan sees, hvem der har brugt Selvangivelse, uden i det Tilfælde, hvor der har fundet Kerpelse Sted efter § 15. Det andet Forslag er Udvalgets Fleertals. Det gaaer — om jeg saa maa sige — en Middevei, men naaer ikke — synes det mig — sin Hensigt; thi om man ogsaa lader denne Rubrik udgaae, vilde det dog ved Udbregning let kunne sees, hvem der har faaet Kerpelse. Det falder — som den meget ærede Ordfører ogsaa har bemærket — ikke saa let i Dinene; thi Rubriken staaer der ikke, men det er kun et simpelt Regnestykke, der udkræves. Dersom man altsaa vil have at vide, om en bestemt Mand har faaet Kerpelse, behøver man kun at see ved hans Navn og regne ud. Den tredie Udvæi, som jeg har tilladt mig at foreslaae, er at holde paa, at Selvangivelse ikke træder offentlig frem i det Tilfælde, hvor en Kerpelse efter § 15 har fundet Sted. Det er det, der tillige oprindeligt var foreslaaet af Regjeringen. Jeg troer, det er hensigtsmæssigt at følge det, idet man derved vil opnaae et dobbelt Diemed. Saavidt jeg har skjønnet, har man ved Udkastet stræbt hen til at formaae Skatteyderne til Selvangivelse; men i det Dieblis, man stiller den Betingelse, at de ingen Kerpelse kunne faae, uden at det bliver bekjendt, borttager man den Opfordring, der kunde være til Selvangivelse. Dette er dog for mig det mindst Væsentlige; det Væsentligste er, at det forekommer mig noget haardt, at den enkelte Skatteyder, som troer sig berettiget til Kerpelse, men som ikke ønsker, at hans Omstændigheder skulde blive bekjendte, maa finde sig i Et af To, enten undvære Kerpelsen eller finde sig i, at hans Skatteindtægt bliver bekjendt. Saaledes som Paragraphen foreligger i Udkastet, kan man ikke vide, hvilket Hensyn der har været det overveieende i det andet Thing; man sees kun, at man har villet opnaae begge Diemed. Det,